

ESIMENE PEATÜKK

Pühapäev

PEAINSPEKTOR ROBERT KETT SULGES SILMAD JA tõmbas hinge.

Ta hingas nii, nagu teda oli õpetatud – pikalt ja sügavalt nina kaudu sisse, hoida viis sekundit kinni, siis suu kaudu välja. Ta tajus enda taga liikluse müra ja kõminat, jalakäijate summutatud hääli, kes möödusid sissesõiduteest, kus seisis tema kümme aastat vana tuvisitavärvi Volvo. Tuul raputas puid, pannes neid üksteisele salajutte sosistama, ja täitis auto hilisõitsejatest lillede joovastava lõhnaga. Salvei, mõtles ta. Krüsanteemid, kukehari ja pikad lillad rebasheina varred. Ta ei teinud tegelikult taimedel mingit vahet, aga Billie oli talle neid näidanud hommikul, kui ta naise siia tõi, üllatunud, kui palju oli värve nii hilisel aastaajal.

Kett hingas taas, aeglaselt, käed roolil. Päikesekiir tungis läbi pea kohal kõikuvate okste ja peatus tema põsel nagu leebe käsi. See oli korraks meeldiv, kuni läbi suletud silmalaugude

muutis ootamatu päikesevalguse lahvatus kõik tulekarva oranžiks ja ta kandus tagasi Bingo majja, kus leegid tema nahka limpsasid, juukseid närised, üritades tema lapsi tervenisti alla neelata.

Ta avas silmad, sülitades õhku kopsudest välja, nagu oleks see suits, kui paanikahoog üritas tema rinda lõmastada. Kett lasi roolist lahti ja keris akna alla, auto salongis olev palavus asendus kohe jaheda oktoobrikuise õhuga.

Hinga, ütles ta endale, ja ta hingas, leides taas selle rahu, vaikuse.

„Issi puuksutas suuga,“ kostis tagant hääl, millele järgnes puristav heli. Evie naeris oma nalja peale, Moira ühines temaga ja nad hakkasid tegema puuksuhääli, mis olid nii ülemeelikud, et Kett tundis neid kuklas.

„Olge vait,“ ütles Alice keskelt ja andis Evie turvatoolile laksu.

„Ole ise vait,“ vastas Evie ja puristas vanemale öele näkku. „Ole vait ole vait ole vait.“

„Vait, vait!“ lisas Moira omalt poolt. „Vihkan sind.“

„Mitte keegi ei vihka mitte kedagi,“ sõnas Kett ohatas. „Kas me võiksime oodates viis sekundit vaikselt olla? Palun?“

Sama hästi võinuks ta üritada tõusuvett takistada. Kõik kolm tüdrukut kukkusid kisendama ja üksteist kätega taguma, kuni Alice tõi kuuldavale tavapärase kõrvulukustava hala ja hakkas nutma.

„Evie hammustas mind!“

„Ei hammustanud,“ teatas Evie, naeratades Kettile peeglis enesekindlalt. „Ta hammustas ennast ise.“

„Evie,“ hoiatas Kett, tasandades hääle õrinaks. „Alice, hoiat temast eemale.“

„See on *auto*, issi,“ nähvas seitsmeaastane tüdruk tulivihasena. „Ma olen nende vahel kinni. Kuhu ma minema peaksin? Kuu peale?“

Kett naeris tahtmatult.

„Kuulge, istuge natuke aega vaikselt ja siis saate kodus Smartiese komme, sobib?“

See mõjus, nende pisarad asendusid rõõmuhäisetelega. Kett pöördus nende poole vaatama, ehkki kõik kohad alles valutasi. Sellest, kui ta Billie leidis ja virutas haamri selle raisa kolpa, kes oli naise röövinud, oli möödas paar kuud, aga mitte keegi polnud seda tema kehale öelnud. Kõik tuikas, nagu oleks õmblused lahti läinud, sinikas ninaseljal muutis silmad tumedaks. Käsivarte ja selja põletushaavad ei tahtnud ikka paraneda. Murtud roided andsid endast eriti häälekalt märku ja ta pidi mõne sekundi pärast end otseks pöörama, sest muidu oli tunne, nagu oleks keegi tema sees korgitseri keeranud.

Tütardega oli teine teema. Neid vaadates ei saanud arugi, et nad oleksid äärepealt surnuks põlenud, et nad olid seapead kandva koletise tõttu peaaegu kaotanud elu. Ükski neist polnud saanud tõsiseid vigastusi, jumal tänatud, ning kriimud ja väiksemad haavad olid ammu paranenud. Ainus mälestus Londonis juhtunust oli nende juuksed, mis said nii palju kõrvetada, et neid oli olnud vaja lõigata. Alice'il ja Eviel olid lühikesed juuksed ja tukk – Alice'il peaaegu diagonaalis, sest ta oli ise löiganud. Moira lokid olid veel lühemad, peaaegu sama lühikesed kui sündides. Teda ei paistnud see siiski häirivat.

Vahel tundis Kett neid süles hoides suitsulõhna. Ta teadis, et see on ka nende sees olemas, see pimedus. Pealtnäha oli kõik korras, aga kahjustused olid alati kõige hullemad seal, kus neid näha polnud. Ta arutles, kas need jäävad sinna igaveseks.

„Ma tahan roosaid,“ teatas Evie, aga Kett ei kuulanud. Ta vaatas läbi lehemustrilaigulise tuuleklaasi sissesõidutee otsas olevat väikest maja, mis oli oavart meenutava rippoa alla kadunud. See oli nagu muinasjutust, löksus uhke roomakatoliku kiriku varjus, ja kui Kett ei oleks teadnud, et selle taga on üks Norwichi kõige tihedama liiklusega maanteid, poleks ta seda uskunud. Kooruva värviga kollane uks avanes ja kogu ilmus hämarusest nähtavale.

Ketti pulss kerkis lakke, suu muutus järsku kuivaks. Ta pigistas taas rooli, neelatades, tundes sama mida iga kord, kui Billie välja pidi ilmuma – sest nii kaua aega *polnud* naist olnud. Ta oli pikki kuid tahtnud näha naist nurga tagant välja ilmmas, ohtes välisuksest sisse tormamas või teda naeratuse ja suudlusega äratamas. Kett oli seda tahtnud nii väga, et see oli olnud füüsiline pakitsus ja selle pakitsuse vari oli alles nagu fantoomjäse. Ta oli valuga nii harjunud, et ei suutnud sellest vabaneda, ta oli täiesti veendunud, et uks avaneb, keegi teine astub sealt välja ja Billie on jälle kadunud.

Hinga.

Ta ei suutnud. Kett hoidis õhku kopsudes ja kuulas, kuidas tüdrukud tagaistmel nääklevad, vaatas, kuidas uks vähehaaval lahti läheb, vaatas, kuidas kogu varjudest nähtavale tuleb – *see pole tema, see pole tema* –, selg Ketti poole, jättes kellegagi hüvasti. Kett ei suutnud hingata, kuni naine pöördus, ja see *oli* Billie, tema abikaasa, kes pööras näo taeva poole ja sulges silmad. Siis hingas Kett nagu nainegi, mõlemad hingasid sisse-välja samal ajal.

„Emme!“ kriiskas Evie nii kõvasti, et Ketti kõrvad hakkasid kumisema. Billie ilmselt kuulis seda, sest vaatas auto poole ja naeratas kergelt. Ta lehvitas, tossud tekitasid kruusal krabiseva heli, kui ta kõndis. Evie rabeles oma

turvatoolis, tagudes seda, et lahti pääseda. „Emme! Ma igatse-
sin su järele!“

„Emm!“ ühines temaga ka Moira, käänates kaela. „Emm!
Marties!“

Kett nõjatus küljele, oiates kõrvalistujaust avades valust.

„Hoiatan, et siin on kisa,“ ütles ta.

„Emme!“ karjus Evie. „Istu minu juurde! Istu mulle sülle!“

Billie naeratas taas, aga ainult huultega. Kett polnud veel
näinud, et naeratus naise silmadeni jõuaks. Billie vaatas maha-
kese ja seejärel tänava poole.

„Ma vist...“ ütles ta, kaaludes midagi.

Ta loobus sellest mõttest ja istus autosse. Lärm oli ennegi
vali, nüüd paisus see kurdistavaks.

„Tüdrukud,“ ütles Kett. „Jumala nimel, olge vaikselt!“

„Pole midagi,“ sõnas Billie. „See on tore.“

Ta pöördus ja sirutas käe Evie poole, millest kolmeaastane
haaras kinni, nagu oleks uppumas. Moira kahmas seda ka, ehkki
Billie sirutas teise käe Alice'i poole. Alice vaatas seda hetke,
pani siis käed rinnale vaheliti ja pööras pilgu aknast välja. Kett
nägi Billie näol valu, aga naine peletas selle kerge naeratusega.

„Kuidas läks?“ küsis Kett, vaadates maha poole. Billie oli
mitu nädalat terapeuti juures käinud – politseiülem Colin
Clare ammune sõber –, aga ta polnud selle kohta Kettile sõnagi
lausunud. „Kas sellest oli abi?“

Mingi emotsioon vilksatas, ehkki Kett ei saanud seekord
aru, mis see oli. Ta heitis käega, tundes, nagu oleks Billie tehtud
klaasist, nagu võiks naine kildudeks puruneda, kui ta esitab
vale küsimuse.

„Me ei pea sellest rääkima,“ ütles Kett mootorit käivitades.
„Lähme koju.“

Kui Billie vastaski, kadus see Evie rõõmuhoisete ja Moira

kisa alla. Kett vaatas uuesti naise poole, olles järsku veendunud, et naist pole või et ta kaob tema silme all. Aga seal ta oli, tema abikaasa, tema Billie.

Hinga, ütles Kett endale.

Ja seda tehes lükkas ta tagurpidikäigu sisse ja tagurdas tänavale.

TEINE PEATÜKK

OLI PÜHAPÄEV JA NÄIS, NAGU OLEKSID KÕIK LINNA elanikud otsustanud koju jääda.

„Kuradi kurat,“ pomises Kett, kirudes mölakatest naabreid, kes olid parkinud autod nii hõredalt, et kogu tänava mõlemad pooled olid täis, aga samas üksteisele piisavalt lähedale, et nende vahele enam parkima ei mahtunud. Ta pidi sõitma kõrvaltänavasse, pressides nende rohmaka Volvo matkaauto ja Micra vahele. Kett polnud kindel, kas ta sealt välja ka pääseb, aga tal oli kama. Praegu tahtis ta koju saada.

„Nii,“ ütles ta, avas jonnaka ukse ja ronis autost välja. Lühikese kojusõidu ajal oli hakanud kergelt tibutama, tehes märjaks rentsleid ja kõnniteid ummistavad lehed, muutes need ohtlikult libedaks. Kett avas kõigepealt Alice'i ukse, ärgitades tütart välja tulema. „Libe on, ole ettevaatlik.“

Nende kõige vanem tütar ei jäänud ootama, marssis ümber nurga ja suundus tagasi vaatamata kodu poole. Kett läks teisele poole, kui Billie oma ust avas. Kett pakkus talle kätt, aga naine ei võtnud sellest kinni, hambad välja astudes tugevasti kokku pressitud. Billiel läks enda sirgu ajamisega natuke aega, nagu oleks ta metallist robot, mis on rooste läinud, ja ta pidi käe koraks kapotile toetama. Kett nägi naise valu sama hästi, nagu oleks tal röntgenpilk.

„On kõik korras?“ küsis ta, teades kohe, et see on vale küsimus – teatud mõttes oli see *alati* vale küsimus, aga ta ei suutnud ka takistada end seda esitamast.

Billie noogutas, ent siis nookas ukse poole.

„Tee lahti, enne kui ta sealt välja murrab.“

Moira tagus akent peopesaga, punane nägu krimpsus. Kett avas ukse, tegi lahti tema turvatooli rihmad ja tõstis tütre välja. Ta peaaegu ei jõudnud Eviet õe järel välja viskumast takistada, kui tüdruk talle sülle kargas, ja Kett vaarus tagasi kõnniteele, mõlemad süles, pannes Evie siis maha. Tüdruk jooksis ema juurde, põimides käed tema ümber, nii et kumbki ei saanud kõndida.

„Evie, rahulikult,“ ütles Kett.

„Kõik on hästi,“ ütles Billie. „Tõsiselt. Tule, kullake, näita teed.“

Evie mängis rõõmsalt kaasa, ehkki nad olid siin nüüd mitu nädalat koos elanud ja Billie oskas väga hästi väikese üürimaja juurde ka ise minna. Nad läksid Alice'i kannul ümber nurga, Kett hoidus tahapoole ja üritas süles hoida Moirat, kes omakorda üritas ema juurde pääseda. Alice ootas neid eesaias, põrnitsedes Ketti, nagu oleks isal läinud aega mitu kuud, mitte mõni minut.

„Tee kähku, issi!“ käratas tüdruk. „Ma tahan oma iPadi.“

„Oota,“ ütles Kett ja tõstis Moira teise kae peale, et saaks võtmed taskust välja õngitseda. Uks oli kinni kiilunud ja ta andis sellele saapaga kerge hoobi. Maja avanes tema ees hämara ja vaiksena ning ta pani tahtmatult tähele, et see ei taha neid vastu võtta. Billie tundis sama, sest Kett nägi, kuidas naine kangeks tõmbus, kuidas ta kae Evie käest lahti tõmbas ja rinnale surus – mõlemad käed, nagu tigu tõmbab sisse oma jätked.

„On k...“ alustas Kett, ent takistas end siis. „Tulge, ma panen vee keema.“

Alice tuli kolistades tuppa ja suundus kohe trepi poole, tema järel Evie, kes jooksis mööda koridori kööki. Kett andis viimaks alla ja pani Moira maha. Laps astus kaks sammu õdedele järele, siis meenus talle ema, ta pöördus kohmakalt ja liigutas käsi õhus.

„Emm,“ ütles ta. „Sülle.“

Billie ei liigutanud, seistes, nagu oleks tema ja ukse vahel nähtamatu sein. Ta tõmbas käega läbi juuste, keha pingul, valmis põgenema. Kett sirutas leebelt käe, aga naine nõksatas temast eemale.

„Kõik on korras,“ ütles Billie, tõmmates käega üle silmade. „Kõik on korras.“

„Emm!“ ütles Moira valjemini. „Palu.“

Billie tõmbas sügavalt hinge, nagu kavatseks sukelduda, ja astus majja. Ta võttis Moira sülle, kallistades tütart kõvasti, ja laps puhkes rõõmsal sädinal naerma. Kett sai aru, et oli jälle hinge kinni hoidnud, pea kumises ja ta hingas tuppa minnes välja. Ta ootas, kuni uks oli lukust lahti ja avatud, et õhuvool sünguse koridorist peletaks, enne kui välisukse sulges. See oli esimene asi, mida Billie oli Londonist siia tulles nõudnud – uks pidi kuskil alati lahti olema.

Pärast seda, kui naine oli olnud nii pikalt keldris luku taga, olnud *temaga* koos, ei saanud Kett seda talle pahaks panna. Ja kui vaja, siis elab ta avaral väljal, tuule, vihma ja lume käes.

„Smartieseid!“ karjus Evie köögist. „Issi ütles, et me võime neid süüa. Ma tahan roosaid.“

„Need on kõik roosad,“ sõnas Kett nende juurde minnes. Ta avas rösteri kohal oleva kapi ja võttis välja suure Smartiese rulli, raputades seda. „See on eriline pakk.“

Ta andis selle Eviele, aga ei lasknud lahti.

„Ära kõiki ära söö,“ ütles ta. „Ja anna Alice’ile ka.“

Evie tõmbas selle isa käest ära ja jooksis itsitades minema. Moira vaatas talle järele, ilmselgelt kahevahel, aga Smartiesed jäid siiski peale ja ta väänles Billie süles, kuni pääses vabaks. Laps jooksis ukse poole, pörkas vastu tooli ja ukerdas edasi, nagu oleks purjus. Alice marssis üleval ringi, aga muidu valitses majas vaikus. Billie toetas käed lahtise ukse kõrval tööpinna, nagu murelikult krimpsus.

„On kõik hästi?“ küsis Kett ja oleks tahtnud ennast näkku lüüa. Ta seisis, soovides üle kõige Billie embusse võtta, teades, et ei või seda. Ta ei tahtnud naist katki teha.

Ainult et asi polnud tegelikult selles. Billie oli viis kuud kadunud olnud ja kogu selle aja jooksul polnud Sealõust suutnud teda murda. Ta oli maailma kõige tugevam inimene ja seega polnud asi tema katki tegemises. Pigem oli Kettil tunne, nagu oleks ta ulgumerel, uppumas, ja sirutab kätt päästerõnga poole, ent lükkab seda sõrmeotstega kaugemale. Ta pidi eemale hoidma, vees paigal sumama lootuses, et naine tuleb viimaks piisavalt lähedale, lootuses, et naine usaldab teda.

„Ma teen tassi teed,“ ütles Kett, valas kannu kraanikaussi tühjaks ja lasi uue vee sisse. Ta vajutas lülitit ja võttis kuivatusrestilt kaks kruusi, torgates kummassegi teekoti. Ta sonkis neid mornilt teelusikaga, oodates, et vesi keema läheks. „Kas sul on kõht tühi? Ma võin röstsaia teha.“

„Kõik on korras,“ vastas Billie, ainsad sõnad, mida ta üldse ütles. Ta avas silmad ja vaatas Ketti poole, aga ainult korraks. Tema meekarva juuksed – nüüd lühikesed, et tüdrukutega sarnaneda, ehkki Kett arvas, et see oli järjekordne viis end distantseerida naisest, kes oli nii kaua vang olnud – liikusid uksest sisse kanduva tuule käes. „Anna andeks.“

Jällegi tundis Kett meeletut tungi naise juurde minna, ta embusse võtta.

„Sa ei pea seda ütleva,“ sõnas ta paigale jäädes. „Sa ei pea seda mitte kunagi ütleva.“

„Ma...“ alustas Billie, aga kui ta ei jätkanud, võttis Kett leebelt järje üle.

„See võtab aega,“ ütles ta, samas sõnad, mida ta ütles iga päev. „Aga meil on aega. Meil on elu lõpuni aega, Billie.“

Naine võpatas oma nime kuuldes taas, aga paari sekundi pärast noogutas. Ta lasi vähehaaval kapiservast lahti, nagu oleks sinna külge liimitud, keerates keha nii, et seisis peaaegu näoga Ketti poole.

„Nad vihkavad mind,“ ütles Billie.

„Kes?“ küsis Kett. „Tüdrukud?“

Billie noogutas.

„Nad armastavad sind,“ vastas Kett. „Seda on näha kõiges, mida nad teevad.“

„Alice ei armasta,“ lausus naine. „Ta ei suuda mulle otsagi vaadata, pole öelnud mulle rohkem kui ühe lause seitsaadik, kui sa mu leidsid.“

„Ta...“ Kett pääses vastamisest, kui kann end plöksatades välja lülitas. Ta valas vee kruusidesse, hingas auru sisse ja jätkas siis. „Tal on raske, sa tead seda. Asi on tema autismis, Billie, tal on ka normaalses olukorras keeruline asjadest aru saada, rääkimata sellest. Ma isegi ei saa öieti kõigest veel aru. Aga ta armastab sind, sa oled tema ema. Küll ta lepib ja hakkab sinuga suhtlema.“

Kett teadis, et see läheb nii, aga Alice'i mõtetes oli ta ema surnud. Ta oli selles täiesti kindel olnud. Naine, kes nende ellu tagasi tuli, oli mitmes mõttes võõras, ja Alice – ilus, põikpäine Alice, kes võttis kõike väga täht-tähelt –

ei saanud aru, et see on tema ema, et ta oli kuidagi ellu ärganud.

„Ta armastab sind,“ kordas Kett. „Me kõik armastame. Mina armastan sind, Billie.“

Naine võpatas taas, sulges silmad ja nihkus tagauksele lähemale, mehest eemale. Viimaks ta noogutas.

„Ma tean,“ ütles Billie. „Tean. Lihtsalt...“

Viha paisus tema sees nagu lahvatus ja Billie surus selle kokkupressitud hammaste taha, kokkupigistatud rusikatesse. Kett oli näinud teda vaid korra seda valla päästmas, nende Londoni kodus sel ainsal öhtul, mille nad pärast haiglast pääsemist seal veetsid. See oli olnud plahvatuslik ja hirmutav. Billie oli olnud nagu lammutuskuul, loopides kõike, mis polnud millegi küljes kinni, kisendades täiest kõrist, kui Kett üritas lapsed aeda kupatada. Naine lõpetas ainult selle pärast, et lõi nende magamistoas tualettlaua peeglit, tekitades käele viiesentimeetrise haava.

Aga see raev oli alles, raev Sealõusta vastu, selle peale, mida mees oli Billiele teinud – ja kõigile neile teistele naistele –, raev maailma vastu, mis lasi sel juhtuda, ja raev ka Ketti vastu, et mees teda varem ei leidnud. Billie ei öelnud seda välja, aga see oli tema mornides pilkudes olemas. See raev oli põhjus, miks ta sel hommikul ja ülepäeviti teraapias käis. See oli põhjus, miks ta veetis nii palju aega õues, jooksis oma viha välja.

Kett nägi end virutamata haamrit Sealõusta kuklasse, tundis puruneva luu praksatust, märga pehmust selle all.

Keri persse, ütles ta. Ent Sealõusta kolba purustamise rahulduse kõrval tundis ta ainult kurbust, sest Sealõusta pärand oli alles selles, kuidas Billie seal praegu värisedes seisis. Selles, et ta ei suutnud Kettile silma vaadata ega mehe nähes lahti riietuda, sest häbenes Schofieldi tekitatud arme nii väga. Schofield oli surnud, aga ta ei kao mitte kunagi.

Kett õngitses teekotid kruusidest välja ning lisis sortsu piima Billiele ja natuke rohkem endale. Kui ta lusika kapile pani, kuulis ta oma üllatuseks Billiet läbi nina naermas.

„Kas te nii ilma minuta selle aja üle elasitegi?“ küsis naine kergelt naeratades. „Smartieste abil?“

Kett naeris samuti ja see viis kaasa hetke tõsiduse, nii et tal oli tunne, nagu võiks ta hõljuda.

„Jah. Smartiesed hommikusöögiks, lõunasöögiks ja õhtusöögiks kah ning iga kord, kui nad endast väljas olid. Tõsiselt, need kommid on imerohi. Tahad?“

Billie raputas pead.

„Teest piisab,“ vastas ta. „Pealegi ei tahaks ma nende pärast Eviega võidelda.“

Kolmeaastase kisa kostis läbi ukse, sinna juurde Moira oma. Alice tuli müdinal trepist alla, mis tähendas, et paari sekundi pärast läheb elutoas lahti tõeline võitlus elu ja surma peale.

„Oleksin pidanud need kaussi valama,“ ütles Kett, võttes lonksu teed, mis oli liiga kuum. See vajus makku nagu raketi-rünnak. „Peaksin neid praeguseks paremini tundma.“

„Tunnedki,“ vastas Billie. „Sa tunned neid kõigist paremini. Sa päätsid ka *nemad*, Robbie. Mitte ainult minu.“

Kett raputas pead, vahtides kapi tööpinda. Nad olid sedasama rääkinud palju kordi pärast kojutulekut ja iga kord tundus see nagu kordus. Siin olla oli nagu unenäos kinni olla, mingi irreaalne hõljuv hullumeelsus. See polnud halb unenägu, sugugi mitte – kuidas saakski olla, kui tema perekond oli jälle koos? Ei, pigem oli tunne, nagu oleks aeg kuidagimoodi katkenud, et Billie oli oma kohalolekuga planeedi orbiiti, universumi korda muutnud. Kett ei saanud sellest aru.

Veel kisa, siis jooksis Alice jälle trepist üles, Smartieste pakk käes krabisemas. Kett vaatas uksest välja ja nägi Eviet õele järele lidumas, tapahimuline pilk silmis.

„Anna tagasi!“

„Ma lähen,“ ütles Billie temast mööda minnes. Kett astus eest, üritades liiga lähedale sattumast hoiduda, aga naine seistas ja pani käe tema käsivarrele – imekerge puudutus, peaaegu nagu särin. Billie ei vaadanud talle otsa, hoidis sõrmi paar sekundit paigal ja võttis need siis ära.

„Evie,“ hüüdis ta uksest välja minnes.

Kett pani käe käsivarrele, tundes seal abikaasa puudutuse kuumust. Siis võttis ta teekruusi, aga pani selle kapile tagasi, kui telefon helisema hakkas. Ta võttis selle taskust välja ja nägi ekraanil politseiülem Colin Clare nime ning hoidis paar sekundit sõrme kõne katkestamise ikooni kohal. Kett oli Clare'ga möödunud nädalatel piisavalt suhelnud ning kohtunud Savage'i ja Porteriga iga nädal, vahel ka ülepäeva, kui neil aega oli, ent ta polnud veel tööl tagasi. Ta oli Billiet päästa üritades ületanud väga paljusid piire, põletanud palju sildu ja tema tegevuse uurimine Londonis alles käis. Teoreetiliselt polnud see töölt kõrvaldamine, aga tegelikult oli ka.

Lõpuks sai uudishimu võitu ja ta vastas kõnele.

„Söör,“ ütles Kett. „Kuidas läheb?“

Clare luristas liini teises otsas ja Kett kujutas suurt meest ette käega üle oma karvaste ninasõormete tõmbamas.

„Kett?“ ütles Clare, nagu oleks üllatunud. „Mis on?“

„Mis mõttes *mis on*?“ küsis Kett. „Teie helistasite mulle.“

„Helistasin või?“ küsis Clare. „Ah jaa, helistasin küll.“

Kett ootas, kuni Clare taas ninaga tõmbas.

„Miks?“ küsis Kett siis.

„Mis miks?“

„Miks te helistasite?“

„Kust kurat mina peaksin teadma?“ vastas Clare.

Kett vaatas ärritunult telefoni, nagu võiks see vastuseid teada. Siis viis ta telefoni kõrva juurde tagasi, et Clare'd rääkimas kuulda.

„Asi on selles neetud külmetuses,“ ütles ülem kõhides.

„Te olete külmetunud?“ küsis Kett. „Te helistasite mulle ütlemaks, et olete haige?“

„Muidugi mitte, sa tohman,“ kähvas Clare. Siis ta leebus. „Kuidas sul läheb, Robbie? Hästi?“

„Hästi,“ kordas Kett. „Ilma külmetuseta.“

„Siis oskad ehk mu küsimusele vastata,“ jätkas Clare. Sekundid läksid ja Kett pidi uuesti telefoniekraanile vaatama, veendumaks, kas kõne ikka veel kestab.

„Jah?“ ütles ta. Clare tõmbas veel korra ninaga ja aevastas siis nii häälekalt, et telefoni kõlarid tekitasid moonutatud heli.

„Kuidas sulle ja su perele puhkus meeldiks?“